

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/200/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200100
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015200100.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcov: 1. F. S. H., bytom J. XXX/XX, L., 2. F. Z. H., bytom tamtiež, obaja zastúpení JUDr. Romanom Hriadelom, advokátom, so sídlom Národná 806/16, Žilina, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Andreja Kmeťa 17, Žilina, za účasti: IMBIZ s. r. o., so sídlom Mlynská 39, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 36 176 516, v zastúpení JUDr. Jaroslav Čollák - advokát, so sídlom Floriánska 19, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2014/031093-1/Pál zo dňa 20.11.2014, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/22/2015-178 zo dňa 28.07.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/22/2015-178 zo dňa 28.07.2015 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa ust. § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2014/031093-1/Pál zo dňa 20.11.2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie mesta Žilina (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 26633/2013-33514/2014-OS-KRE zo dňa 30.07.2014 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým prvostupňový orgán rozhodol podľa § 37 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) o umiestnení stavby: „Stavebné úpravy, nadstavba a prístavba existujúcich objektov súp. č. 684, 683 Žilina, Národná - Hviezdoslavova“ na pozemkoch CKN parc. č. 1766/1, 1766/2, 1767, 1768 v katastrálnom území L., zapísané na LV č. XXXX a LV č. XXXX a na pozemku CKN parc. č. 1764 v katastrálnom území L..

Podľa ust. § 250k ods. 1 OSP neúspešným žalobcom náhradu trov konania krajský súd nepriznal.

V odôvodnení prvostupňového rozsudku krajský súd k žalobnému bodu, v ktorom žalobcovia tvrdili, že v konaní bolo potrebné vypracovať svetelno-technický posudok, keď tvrdenia žalovaného nezodpovedali skutočnosti z hľadiska vzájomnej polohy jednotlivých objektov, keď posudzovaná stavba bude evidentne tieniť objektu vo vlastníctve žalobcov, keďže je situovaná paralelne s východnou fasádou objektu vo vlastníctve žalobcov, a to rodinným domom č. súp. 8746, postavenom na KNC 1762/3, kat. úz. L., uviedol, že z obsahu administratívneho spisu mal preukázať, že v lehote na podanie námietok určenej v oznámení o začatí územného konania a nariadení ústneho pojednávania č. 26633/2013-6313/2014-OS-KRE zo dňa 07.02.2014 (ďalej len „oznámenie zo 07.02.2014“ alebo „oznámenie o začatí územného konania“), ktoré určilo súčasne aj ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním na termín 04.03.2014, doručili žalobcovia námietky proti územnému konaniu podaním zo 04.03.2014, v ktorom tvrdili, že posudzovaná stavba zatieni a znemožní oslnenie obytných priestorov žalobcov, z tohto dôvodu je umiestnenie posudzovanej stavby v rozpore s STN. Súčasne navrhli vypracovať svetelno-znalecký posudok.

Krajský súd konštatoval, že pre posúdenie veci bolo potrebné skúmať, či bolo nutné vypracovať svetelno-technický posudok, resp. či obsah administratívneho spisu umožňoval správnym orgánom získať dostatočné podklady pre vysporiadanie sa s otázkou zatienenia, resp. preslnenia objektov vo vlastníctve žalobcov, vo vzťahu k umiestňovanej stavbe. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že nebolo v konaní potrebné vypracovať svetelno-technický posudok, preto vysporiadanie sa s otázkou súčinnosti žalobcov, resp. ich nesúčinnosti vo vzťahu k zabezpečeniu podkladov pre vypracovanie svetelno-technického posudku, je pre posúdenie veci irelevantné.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu, ako aj z fotodokumentácie, ktorá je jeho súčasťou, z projektovej dokumentácie stavby a situácie, ktorá je súčasťou prvostupňového rozhodnutia, preukázať, že dom vo vlastníctve žalobcov súp. č. 681 postavený na CKN parcele 1762/2, je postavený na hranici s pozemkom budúceho stavebníka, na ktorom má byť umiestnená posudzovaná stavba - pozemok CKN 1766/1. Ako vyplýva zo situácie, okná na dome vo vlastníctve žalobcov súp. č. 681 sú orientované na západnú stranu, resp. juhozápadnú stranu a nie sú situované do parcely CKN č. 1766/1, na ktorej má byť umiestnená stavba. Posudzovaná stavba nemôže spôsobiť obmedzenie preslnenia rodinného domu súp. č. 681, postaveného na parcele 1762/2 práve z dôvodu, že okná na tomto dome sú situované západne, to znamená, že posudzovaná stavba v žiadnom prípade nemôže tieniť a spôsobovať zhoršenie presvetlenia rodinného domu súp. č. 681 aj vzhľadom na pohyb slnka od východu na západ.

Čo sa týka domu súp. č. 8746, postaveného na parcele 1762/3, tento dom nie je situovaný pri hranici pozemkov žalobcov a budúceho stavebníka, kde má byť stavba umiestnená, pričom parcela 1762/3 a dom súp. č. 8746 je umiestnený síce na parcele 1762/3, ktorá tiež hraničí s pozemkom 1766/1, avšak s pozemkom, na ktorom má byť umiestnená stavba, nehraničí dom č. súp. 8746, ktorého francúzske okno je, ako vyplýva z fotodokumentácie, situované do dvora žalobcov, kde sú umiestnené ďalšie stavby. Vzhľadom na fotodokumentáciu, ktorá je súčasťou administratívneho spisu a situačné nákresy, nebolo preukázané, že by umiestňovaná stavba zatienovala okná, a to francúzske okno domu súp. č. 8746 postaveného na parcele 1762/3. Toto francúzske okno môžu zatienovať iné budovy, ktoré sa v stiesnených priestoroch dvora nachádzajú a sú výškovo vyššie ako je dom súp. č. 8746.

Krajský súd dospel k záveru, že vzhľadom na umiestnenie rodinných domov žalobcov západne od umiestňovanej stavby nemôže dôjsť k obmedzeniu preslnenia existujúcich obytných priestorov, ktoré sa nachádzajú v týchto domoch, a to aj z toho dôvodu, že okenné otvory na dome žalobcov súp. č. 681 sú orientované výlučne na západnú stranu a priamo do pozemku 1766/1 nie sú situované žiadne okenné otvory. Okenné otvory na tejto budove, ktoré sa nachádzajú na severnej strane, sú už samotným umiestnením okien na severnej strane budovy odkázané na minimálne presvetlenie. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, ktorý dospel k záveru, že nebolo potrebné vypracovať svetelno-technický posudok vzhľadom na samotné umiestnenie domov žalobcov súp. č. 681 a 8746 a

umiestňovanej stavby.

Krajský súd zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané, akým spôsobom by umiestňovaná stavba mala spôsobiť nepresvetlenie, resp. tienenie rodinného domu súp. č. 8746, ktorý nie je postavený ani na hranici pozemkov žalobcov a pozemkom, na ktorom má byť umiestnená stavba, naviac, keď okenné otvory (francúzske okno) je situované do južnej časti a aj v súčasnosti rodinný dom súp. č. 8476 je zatienený (francúzske okno z južnej strany) ostatnými, v blízkosti postavenými budovami, ktoré sú vyššie než rodinný dom súp. č. 8476. Krajský súd dospel k záveru, že nebolo potrebné, vzhľadom na vzájomné situovanie rodinných domov žalobcov a umiestňovanej stavby a osadenie okien na rodinnom dome žalobcov, aby bol navrhovateľom stavby vypracovaný svetelno-technický posudok.

K tvrdeniu žalobcov, že z projektovej dokumentácie nie je jasné technické riešenie odvetrania existujúcich otvorov, krajský súd uviedol, že technické riešenie odvetrania existujúcich otvorov je obsiahnuté vo všeobecných technických požiadavkách na výstavbu.

Krajský súd poukázal na § 66 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., v ktorom je uvedené, že záväznými podmienkami uskutočňovania stavby, teda konania o povolení stavby, (nie konania o umiestnení stavby), sa zabezpečí dodržiavanie príslušných technických predpisov.

V záväzných podmienkach uskutočňovania stavby sa, podľa potreby, môžu určiť podrobnejšie požiadavky na uskutočnenie stavby z hľadiska komplexnosti, plynulosti, napojenia na sieť, zariadenia technického vybavenia, pozemné komunikácie a ďalšie (§ 66 ods. 3 písm. d). S poukazom na § 24 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorá upravuje podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu sú upravené podmienky na výstavbu, medzi nimi požiadavky na stavebné konštrukcie - steny a priečky stavby, ktoré musia byť navrhnuté tak, aby v dôsledku objemových zmien spôsobených teplotným rozdielom a vlhkosťou nedochádzalo k zníženiu statickej bezpečnosti, k zatekaniu, korózii výstuže, zvýšeniu infiltrácie a výskytu hygienických nedostatkov. Obvodové steny musia zabezpečiť ochranu stavby pred vonkajšími klimatickými vplyvmi, ktoré majú nepriaznivý účinok na tepelno-akustickú pohodu a spotrebu tepla na vykurovanie.

Krajský súd dospel k záveru, že technické riešenie odvetrávania existujúcich otvorov je vecou stavebného konania a nie územného konania.

K námietke žalobcov, že umiestnením stavby neboli dodržané minimálne odstupové vzdialenosti od spoločnej hranice a nebolo postupované v súlade s § 127 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), krajský súd uviedol, že Občiansky zákonník je normou súkromného práva. Územné konanie je upravené v norme verejného práva - v zákone č. 50/1976 Zb. a vykonávacích predpisoch, ktorým je vyhláška Ministerstva životného prostredia SR č. 532/2002 Z. z., ktorou sa stanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“) a vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona. V ustanovení § 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. pre územné konanie zákonodarca upravil podmienky umiestňovania stavby a v § 6 podmienky odstupov stavieb. Ustanovenie § 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. umožňuje stavbu umiestniť na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel. Z § 6 ods. 1 cit. vyhlášky vyplýva, že vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické a architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne a ďalšie tak, ako sú vymedzené v § 6 ods. 1 prvá veta cit. vyhlášky a odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

Krajský súd dospel k záveru, že takéto umiestnenie stavby, aj vzhľadom na umiestnenie stavby vo vlastníctve žalobcov - dom súp. č. 681, nie je v rozpore s § 6 cit. vyhlášky, keď zodpovedá urbanistickým a architektonickým požiadavkám, teda charakteru súčasnej zástavby obytných a iných domov, ktoré sa v tejto lokalite nachádzajú, vrátane domu súp. č. 681 vo vlastníctve žalobcov.

Umiestnením posudzovanej stavby na hranici pozemkov nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku práve z dôvodu, že na hranici s pozemkom CKN 1766/1, na ktorom má byť stavba umiestnená, s pozemkom CKN 1762/2 je priamo umiestnená aj stavba dom súp. č. 681 a ďalšie stavby bez súpisného čísla tak, ako to vyplýva zo situácie.

Krajský súd dospel k záveru, že táto námietka nie je dôvodná. Umiestnenie stavby na hranici pozemkov nie je v rozpore s urbanistickým a architektonickým riešením uvedenej lokality, ako aj umiestnením stavby nedôjde k trvalému obmedzeniu užívania susedného pozemku na určený účel.

K námietke žalobcov, že umiestňovaná stavba je v rozpore s územným plánom, ktorý stanovuje regulatív podielu zelene na pozemku, krajský súd poukázal, že index ozelenenia 0,2 sa vzťahuje k celej funkčnej ploche 1.05.OV/01 a nie je možné, tak ako tvrdili žalobcovia, zisťovať minimálny index ozelenenia, vo vzťahu k ploche parciel, na ktorých má byť stavba umiestnená. Žalobcovia v správnom konaní nespochybnili, že pre funkčnú plochu bol minimálny index ozelenenia 0,2 zachovaný, preto sa ani krajský súd dodržaním výšky indexu ozelenenia 0,2 pre funkčnú plochu 1.05.OV/01 nemohol zaoberať, lebo v tomto smere žalobné námietky neboli žalobcami formulované. Všeobecne však krajský súd konštatoval, že čo sa týka žalobnej námietky a tvrdenia žalobcov, že minimálny index ozelenenia sa mal vzťahovať na pozemky, na ktorých má byť stavba umiestnená, s takýmto názorom sa krajský súd nestotožnil.

Krajský súd poukázal, že v zmysle územného plánu mesta Žilina, umiestňovaná stavba má byť umiestnená v území, ktoré spadá pod funkčnú plochu 1.05.OV/01, vo vzťahu ku ktorej nebol spracovaný územný plán zóny. Podľa platného územného plánu táto funkčná plocha je zahrnutá do urbanistického okrsku č. 05 - Prednádražie a výlučne pre túto funkčnú plochu je určený územným plánom minimálny index ozelenenia 0,2. Z platného územného plánu mesta Žilina, ktorý platil aj v čase rozhodovania správnych orgánov, bol určený minimálny index ozelenenia vo vzťahu k funkčnej ploche 1.05.OV/01 ako celku. Ani z obsahu územného plánu nebolo preukázané, že by index ozelenenia sa viazal a mal byť viazaný na každú parcelu (bez ohľadu na jej výmeru a rozmery, charakter plochy) v tejto funkčnej ploche (1.05.OV/01), v ktorej sa nachádza umiestňovaná stavba.

K tvrdeniu žalobcov, že umiestňovaná stavba nebola posúdená z hľadiska vplyvu stavby a jej prevádzky na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“), krajský súd uviedol, že súčasťou administratívneho spisu je stanovisko Okresného úradu Žilina, odboru starostlivosti o životné prostredie, č. OÚ-ZA-OSZP3/Z/2014/00333/Hnl z 08.01.2014, z ktorého vyplýva, že predložená projektová dokumentácia rieši vybudovanie polyfunkčného objektu s navrhovaným počtom celkových parkovacích miest 98 a podľa § 18 ods. 3 zákona č. 24/2006 Z. z., kapitola 9 - Infraštruktúra, položka 16, nepodlieha posudzovaniu v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z.

Krajský súd bol názoru, že správny orgán pri umiestňovaní stavby v územnom konaní je povinný posudzovať charakter stavby aj v súlade s úpravou zákona č. 24/2006 Z. z. z úradnej povinnosti.

Pokiaľ žalobcovia poukazovali na pojednávaní dňa 28.07.2015 na stanovisko Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 20.07.2015 a prílohu, ktorá je pripojená k tomuto stanovisku, teda aj vymedzenie pojmov STN 73 4301 a podlahovej plochy v bode 6.6, krajský súd poukázal, že STN, na ktorú odkazuje ministerstvo a jej časť, ktorá je v prílohe listu, upravuje definíciu podlahovej úžitkovej plochy budov na bývanie. V danom prípade však aj, pokiaľ by sa jednalo o budovu na bývanie, čo umiestňovaná stavba nie je, tak do celkovej podlahovej plochy bytovej budovy aj takejto budovy sa nezapočítava plocha výťahu a schodiskových ramien.

S výpočtom podlahovej alebo úžitkovej plochy umiestňovanej stavby, tak ako konštatovalo Ministerstvo životného prostredia SR vo vyjadrení zo dňa 20.07.2015 č. k. 6235/2015-3.4/AK, keď uvádza, že celková podlahová plocha navrhovaného centra, vychádzajúc zo žiadosti žalobcov, je 16519 m², z toho 11430,50 m² je obchodno-administratívnych priestorov a 5088,50 m² parkovisko, prvostupňový súd sa

nestotožnil s týmto vymedzením celkovej podlahovej plochy a jej špecifikácie, práve z dôvodu, že z projektovej dokumentácie bolo preukázané, že síce celková plocha je v rozsahu 16519,30 m², avšak z toho predstavujú 7054,20 m² parkoviská, schodiská, ktoré sa do podlahovej alebo úžitkovej plochy takýchto administratívnych budov nezarátavajú a zvyšok 9465,10 m² tvorí práve plocha na prenájom, ktorá sa do podlahovej alebo úžitkovej plochy zahrňuje. Tieto údaje sú zrejmé zo spisu vymedzených plôch v samotnej projektovej dokumentácii v časti parkovisko, v časti schodiska a v časti plocha na chodby a v časti plocha na prenájom. Preto pokiaľ Ministerstvo životného prostredia SR sa vyjadrovalo k údajom, ktoré poskytli žalobcovia a vyjadrilo názor, že je potrebné umiestňovanú stavbu posudzovať v zmysle EIA, tak nedisponovalo riadnymi informáciami, na základe ktorých mohlo k takémuto záveru dôjsť. Stanovisko Ministerstva životného prostredia SR by bolo súladné so zákonom iba v tom prípade, ak by skutočne rozsah plôch na prenájom predstavoval rozsah 11430,50 m², kedy by bolo potrebné vykonať postup podľa zák. č. 24/2006 Z. z. a realizovať zisťovacie konanie. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcov, že podlahová alebo úžitková plocha posudzovanej umiestňovanej stavby, ktorá sa nachádza v zastavanom území je viac ako 10 000 m² a podlieha zisťovaciemu konaniu s poukazom na prílohu 8 k zák. č. 24/2006 Z. z., prílohu 9 - infraštruktúra, položka 16, písm. a/, časť B - zisťovacie konanie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia nepreukázali, že by uvedená stavba mala viac ako 500 stojísk, predmetná stavba nemohla podliehať povinnému hodnoteniu prílohy 8 - Infraštruktúra, položky 16, písm. a/, časť A.

Pokiaľ žalobcovia namietali prekročenie limitu stojísk, keď tvrdili, že rozsah parkovacích stojísk v umiestňovanej budove je viac než 100, s poukazom na prílohu 18 - infraštruktúra, bod 16), písm. c/, krajský súd v tejto súvislosti poukázal, že z projektovej dokumentácie a vyjadrenia dotknutých orgánov nebolo preukázané, že by umiestňovaná stavba predpokladala viac ako 100 stojísk.

Krajský súd k tejto námietke uviedol, že posudzovanie v rámci zisťovacieho konania podľa zák. č. 24/2006 Z. z., prílohy č. 8, kapitola 9 - infraštruktúra, bod 16), písm. c/ sa týka zisťovacieho konania (B) pri územných plánoch zóny, ktoré nahrádzajú územné rozhodnutie pre činnosti uvedené v písm. a/ a b/, a to od 100 do 500 stojísk, bez limitu. V konaní bolo preukázané, že na umiestňovanom území nebol a nie je vypracovaný mestom Žilina územný plán zóny. Z gramatickej úpravy tejto časti prílohy 8 zák. č. 24/2006 Z. z. vyplýva, že zisťovaciemu konaniu podľa zák. č. 24/2006 Z. z. môže podliehať len posudzovanie územných plánov zóny vo väzbe na činnosti uvedené v písm. a/ a b/, teda vo vzťahu k projektom pozemných stavieb alebo ich súborov (komplexov), ak nie sú uvedené v iných položkách tejto prílohy (príloha 8, kapitola 9 - infraštruktúra, bod 16), písm. a/). Z tohto dôvodu mal krajský súd za to, že nie je možné na predmetnú stavbu vyžadovať zisťovacie konanie, nakoľko predmetom posudzovania je územné rozhodnutie a nie územný plán zóny, aj v prípade že by umiestňovaná stavba mala od 100 do 500 stojísk.

K tvrdeniu žalobcov, ktorí poukazovali na konanie, ktoré súčasne prebieha o tých istých parcelách, na ktorých má byť umiestnená stavba - konanie o dodatočnom povolení stavby parkoviska pre Palace Hotel Polom - nepovolená stavba, ktorá bola na týchto parcelách zrealizovaná, krajský súd uviedol, že táto skutočnosť nebola uvádzaná v námietkach pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, v lehote na podanie námietok a nebola uvedená ani ako odvolacia námietka.

K ďalšiemu žalobnému bodu, v ktorom žalobcovia namietali porušenie STN 73 6110 v súvislosti s parkovaním pre Palace Hotel Polom na ul. Hviezdoslavovej, a to v rámci chodníka oproti zástavke MHD, keď tvrdili, že nebude zabezpečená voľná šírka chodníka minimálne 1,5 m a skutočný počet vyhradených parkovacích miest nie je dostačujúci pre prevádzku hotela (cca 5 parkovacích miest), v dôsledku čoho bude vzhľadom na personálne prepojenie Palace Hotel Polom a budúceho stavebníka využívaný polyfunkčný objekt aj na parkovanie hostí Hotela Polom, krajský súd poukázal, že táto námietka na prejednávajúcu vec nemá vplyv práve z dôvodu, že predmetom posudzovania je umiestnenie budúcej stavby vo vzťahu k stavbám a pozemkom vo vlastníctve žalobcov, ktoré nesusedia s Hviezdoslavovou ulicou a vyčlenenie, resp. nevyčlenenie konkrétnych parkovacích miest v súvislosti s Hotelom Polom nemá a nemôže mať žiadny súvis s právami žalobcov, ktoré sa dotýkajú preskúmaného správneho konania, vo vzťahu k pozemkom a nehnuteľnostiam v ich vlastníctve.

Ďalej žalobcovia poukazovali, že na pozemku, na ktorom má byť umiestnená stavba je existujúca ťarcha prechodu cez pozemok a vedenie trasy plynu, k čomu krajský súd uviedol, že žalobcovia nepreukázali, že by mali právo vyplývajúce z vecného bremena, ktoré sa nachádza na pozemku, na ktorom má byť umiestnená stavba.

K námietke žalobcov, že v súlade s § 83 vyhlášky č. 94/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú technické požiadavky na protipožiarnu bezpečnosť pri výstavbe a pri užívaní stavieb nie je zabezpečená, vzhľadom na výšku stavby viac ako 9 m, nástupná plocha pre požiarné vozidlá, krajský súd poukázal, že túto žalobnú námietku neuviedli žalobcovia v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu. Z tohto dôvodu sa ani žalovaný v dôvodoch rozhodnutia ňou nemohol zaoberať.

K tvrdeniu žalobcov, že správne orgány a ani navrhovateľ stavby sa v prípade realizácie nepovolenej parkovacej plochy nevysporiadali so škodou, ktorú žalobcom spôsobili vlnutím bočnej steny ich objektu, keď tvrdili, že zámer investora má byť realizovaný v priamom styku so stenou poškodenou vlhkosťou, ktorá má byť takto zastavaná a požadovali odstránenie vlhkosti ako podmienku realizácie navrhovanej stavby, krajský súd uviedol, že túto námietku neuviedli žalobcovia v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, preto ani žalovaný sa s touto námietkou nebol kompetentný v dôvodoch rozhodnutia zaoberať a nemohol sa touto žalobnou námietkou zaoberať ani súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Z uvedených dôvodov prvostupňový súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a keďže žalobcovia v 1. a 2. rade v konaní nemali úspech, pri aplikácii § 250k ods. 1 OSP a contrario žalobcom súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolanie žalobcov, vyjadrenie žalovaného a pribratého účastníka

Proti rozsudku krajského súdu podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí rozhodnutie krajského súdu považovali za nesprávne, rovnako ako aj rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu. Tvrdili, že aj napriek tomu, že prvostupňový orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci a vydal protiprávne rozhodnutie o umiestnení stavby, žalovaný aj prvostupňový súd považoval skutkové zistenia prvostupňového orgánu za dostatočné.

Žalobcovia sa domnievali, že v rámci odvolacieho konania žalovaný nebol viazaný odvolacími dôvodmi a mal ako odvolací orgán preskúmať rozhodnutie v celom rozsahu tak, aby si ustrážil chyby, ktorých sa prvostupňový orgán dopustil.

Nesúhlasili s konštatáciou prvostupňového súdu, keď pri niektorých námietkach tento konštatoval, že sa nimi nezaoberal z dôvodu, že tieto neboli predmetom správneho konania. Právny zástupca žalobcov tvrdil, že v Občianskom súdnom poriadku nie je uvedené, že skutočnosti, ktoré nenamietali žalobcovia v správnom konaní nemohli namietat v žalobe.

Žalobcovia tvrdili, že z projektovej dokumentácie nie je jasné technické riešenie odvetrania existujúcich otvorov. Nestotožnili sa s tvrdením krajského súdu, ako aj žalovaného vzhľadom na charakter stavby a jej rozsah, a to, že stavba je umiestnená priamo na hranici pozemku žalobcov. Naďalej trvali na tom, že v projektovej dokumentácii pre rozhodnutie o umiestnení stavby musí byť technické riešenie odvetrania existujúcich otvorov.

Ďalej namietali, že umiestnením stavby neboli dodržané minimálne odstupové vzdialenosti od existujúcej spoločnej hranice. Umiestnením stavby na hranici pozemku tak ako to chce stavebník, by bolo jednoznačne znemožnené vykonávať údržbu jestvujúcich stavieb vo vlastníctve žalobcov. Žalobcovia ďalej tvrdili, že umiestňovaná stavba je v rozpore s územným plánom mesta Žilina, ktorý stanovuje

regulatív podielu zelene na pozemku, kde je určený minimálny index ozelenenia 02. Krajský súd pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy vyjadrenie P. zo dňa 20.07.2015, ktorá bola spoluautorom územného plánu mesta Žilina, ktoré bolo súdu predložené na pojednávaní dňa 28.07.2015.

Žalobcovia ďalej namietali výšku stavby a tiež počet parkovacích stojísk.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhli, aby odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok a zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2014-031093-1/Pál zo dňa 20.11.2014 v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím z 30.07.2014, č. k. 26633/2013-33514/2014-OS-KRE, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnili náhradu trov konania.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Pribratý účastník správneho konania spoločnosť IMBIZ s. r. o. k odvolaniu vo vyjadrení uviedol, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline považuje za vecne správny a zákonný. Mal za to, že súd prvého stupňa správne rozhodol tak, že žalobu žalobcov zamietol, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za zákonné a vydané v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

S námietkami uvedenými v žalobe pribratý účastník nesúhlasil, nakoľko mal za to, že žalovaný správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie v súlade so stavebným zákonom. Zdôraznil, že v konaní pred súdom prvého stupňa bolo jasne preukázané, že konanie o umiestnení predmetnej stavby nepodliehalo zisťovaciemu konaniu podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré žalobcovia v podanej žalobe namietali, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v súlade s ust. § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250j ods. 1 veta prvá OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že spoločnosť IMBIZ s. r. o., Spišská Nová Ves podala dňa 06.12.2013 na meste Žilina ako vecne príslušnom stavebnom úrade návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby: „Polyfunkčný objekt ul. Národná - Hviezdoslavova Žilina“, na pozemkoch v k. ú. L., parc. č. 1764, 1766/1, 1766/2, 1767, 1768 KN-C.

Na základe podaného návrhu stavebný úrad listom zo dňa 07.02.2014 oznámil dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom konania začatie územného konania o umiestnení stavby a vo veci nariadil na 04.03.2014 ústne pojednávanie.

Dňa 30.07.2014 stavebný úrad vydal rozhodnutie, ktorým rozhodol o námietkach vznesených odvolateľmi v prvom rade a ktorým navrhovateľovi umiestnil stavbu „Stavebné úpravy, nadstavba a prístavba existujúcich objektov súp. č. 684, 683 Žilina, Národná - Hviezdoslavova“ na pozemkoch k. ú. L., parc. č. 1766/1, 1766/2, 1767, 1768 KN-C.

Proti takto vydanému rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, o ktorom bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného zo dňa 20.11.2014 č. OU-ZA-OVBP2-2014/031093-1/Pál.

IV.

Právna úprava, právne názory odvolacieho súdu

Podľa § 13 ods. 3 písm. c) stavebného zákona, v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie sa schvaľujú zásady a regulatívy v zóne podrobnejšieho priestorového usporiadania a funkčného využívania pozemkov, stavieb a verejného dopravného a technického vybavenia územia, umiestnenia stavieb na jednotlivých pozemkoch, do urbánnych priestorov a zastavovacie podmienky jednotlivých stavebných pozemkov, nevyhnutnej vybavenosti stavieb a napojenie na verejné dopravné a technické vybavenie územia, začlenenia stavieb do okolitej zástavby, do pamiatkových rezervácií, do pamiatkových zón a do ostatnej krajiny.

Podľa § 13 ods. 4 písm. c) stavebného zákona, v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie sa ustanovia v zóne pozemky, ktoré sú v zastavanom území obce, a pozemky pre verejnoprospešné stavby a na vykonanie asanácie.

Podľa § 37 ods. 1, ods. 2, ods. 3 stavebného zákona, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenia účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 stavebného zákona, v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území, a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona, rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona, v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, územné rozhodnutie obsahuje okrem všeobecných náležitostí podľa písm. c) druhy a parcelné čísla pozemkov podľa katastra nehnuteľností, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje. Ak ide o prípady uvedené v § 36 ods. 4 zákona, postačí popis územia.

Najvyšší súd SR sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza nasledovné:

Čl. 19 ods. 2 Ústavy SR nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Rozhodnutie o umiestnení stavby však reálne do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života nezasahuje, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Výplýva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. II. ÚS 22/02, sp. zn. III. ÚS 176/03, sp. zn. II. ÚS 72/07).

Súdy Slovenskej republiky už viackrát prijali záver, že rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť bezprostredné porušenie vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov alebo stavieb môžu dotknúť.

Otázka ochrany práv a oprávnených záujmov vlastníkov okolitých rodinných domov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní (pozri bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SžoKS/87/2006, sp. zn. 5Sžp/3/2011, sp. zn. 5Sžp/9/2013, sp. zn. 3Sžo/18/2014, sp. zn. 3Sžo/172/2010). Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobcov na ich vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach, ani na práve na súkromie, či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu ani podľa názoru najvyššieho súdu splnený základný predpoklad potrebný pre vyhovieť žalobe.

Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (kde k realizácii dochádza na základe stavebného povolenia, t. j. osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonom stanovených prípadoch), územným rozhodnutím sa len vytvára právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby. Toto právne posúdenie napadnutého územného rozhodnutia žalobcovia nijakým

spôsobom nespochybnili, len opakovane vzniesli námietky, ktoré nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a ktoré boli už zodpovedané tak v administratívnom, ako aj v súdnom konaní.

Relevantným dôvodom pre vyslovenie nezákonnosti územného rozhodnutia by bol jeho rozpor s požiadavkou ochrany životného prostredia, ako požiadavky kolektívneho charakteru. V prejednávanej veci nebolo takéto pochybenie stavebného úradu, či žalovaného zistené.

Najvyšší súd SR preto uzatvára, že vydaním územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobcov na ich právach, pretože rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky pre umiestnenie stavby, požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje len stavebný pozemok a stavba na ňom sa len umiestňuje.

Realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní. Územné konanie tak predchádza stavebnému konaniu a rozhodnutie o umiestnení stavby je len právnym základom pre stavebné povolenie.

Odvolačný súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu, konštatoval, že napádanými rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov, ako i postupom predchádzajúcim ich vydaniu, žalobcovia neboli ukrátení na svojich právach. Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu.

K odvolacej námietke žalobcov, že prvostupňový správny orgán nedostatočne zistil vo veci skutkový stav, a to najmä ohľadom nedostatočného svetlo-technického posúdenia, odvolačný súd uvádza, že s týmto nie je možné sa stotožniť. V tejto súvislosti odvolačný súd uvádza, že v územnom konaní nie je potrebné vypracovanie svetlo-technického posudku, vzhľadom na charakter tohto konania.

Rovnako nie je možné prisvedčiť námietke žalobcu, že žiadne zákonné ustanovenie v OSP neuvádza, že skutočnosti, ktoré nenamietali žalobcovia v správnom konaní nemôžu namietat' v žalobe. Z ust. § 36 ods. 1 stavebného zákona vyplýva, že stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak, že sa na ne neprihliadne.

Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní a boli uplatnené dodatočne stavebný úrad neprihliada zo zákona. Rovnako k ostatným odvolacím námietkam Najvyšší súd SR uvádza, že tieto nemôžu byť predmetom územného konania.

Pokiaľ ide o námietku žalobcov ohľadom skutočnosti, že z projektovej dokumentácie nie je jasné technické riešenie odvetrania existujúcich otvorov, odvolačný súd sa stotožnil s názorom tak žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového súdu, a síce že predložená dokumentácia je spracovaná pre územné rozhodnutie, keď stavebnotechnické riešenie stavby bude riešené v ďalšom stupni, to znamená pri projektovej dokumentácii predloženej pre stavebné povolenie, ktoré bude predmetom stavebného konania.

K otázke minimálnych odstupových vzdialeností stavby odvolačný súd uvádza, že podľa ust. § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

Stavbu možno umiestniť na hranici pozemku len ak s jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel (§ 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z.). K tejto námietke odvolačný súd udáva, že s ňou nie je možné sa stotožniť, pretože umiestnenie stavby tak ako to vyplýva z

projektovej dokumentácie v súvislosti s umiestnením stavby, ktorá je vo vlastníctve žalobcov (dom č. 681), nie je v rozpore s vyššie citovaným ust. § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. a podľa názoru odvolacieho súdu umiestnením predmetnej stavby na hranici pozemkov nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku zdôrazňujúc, že na hranici s pozemkom CKN 1766/1, na ktorom je stavba umiestnená s pozemkom CKN 1762/2 je priamo umiestnená aj stavba domu súp. č. 681, ako aj ďalšie stavby bez súpisných čísiel.

V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov prvostupňový, ani odvolací súd nezistil právne pochybenia, ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne, podrobne a presne zistil skutkový stav, dostatočne a podrobne sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu vo svojom rozsudku. Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, osobitne z projektovej dokumentácie je zrejmé, že správne orgány sa dostatočne a v súlade so zákonom vysporiadali aj so všetkými námietkami účastníkov konania, ktorí v tomto smere žiadne nové skutočnosti, ktoré by žalovaný a krajský súd neboli náležite odôvodnili. V danom prípade námietky žalobcov sú viac-menej všeobecného charakteru. Zo žiadneho z dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise nemožno konštatovať, že by v dôsledku takto umiestnenej stavby na pozemku malo dôjsť u žalobcov k porušeniu ich základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveného v čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie upravené v čl. 46 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné konštatovať, že v rámci rozhodovacieho procesu stavebný úrad ako odvolací správny orgán pri umiestňovaní navrhovanej stavby stavebníkov rešpektoval ust. § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z.

K ďalšej odvolacej námietke žalobcov, že stavba je v rozpore s územným plánom mesta Žilina odvolací súd uvádza, že ani s touto nie je možné sa stotožniť, nakoľko touto námietkou sa dostatočným spôsobom zaoberal už prvostupňový súd. Je zrejmé, že v zmysle územného plánu mesta Žilina umiestňovaná stavba má byť umiestnená v území, ktoré spadá pod funkčnú plochu 1.05.OV/01, vo vzťahu ku ktorej nebol spracovaný územný plán zóny. Podľa platného územného plánu táto funkčná plocha je zahrnutá do urbanistického okrsku č. 05 - Prednádražie a výlučne pre túto funkčnú plochu je určený územným plánom minimálny index ozelenenia 0,2.

Z územného plánu mesta Žilina, ktorý bol platný v čase rozhodovania žalovaného správneho orgánu, bol určený minimálny index ozelenenia vo vzťahu k funkčnej ploche 1.05.OV/01 ako celku. Index ozelenenia sa vzťahuje k celej funkčnej ploche a nie je preto možné zisťovať minimálny index ozelenenia vo vzťahu k ploche parciel, na ktorých má byť umiestnená stavba. Skutočnosť, že by index ozelenenia mal byť viazaný na každú parcelu nevyplýva ani z platného územného plánu mesta Žilina, ktorý platil v čase rozhodovania správnych orgánov a podľa ktorého bol určený minimálny index ozelenenia vo vzťahu k funkčnej ploche 1.05.OV/01 ako celku.

V konaní nebolo sporné, že pre uvedenú funkčnú plochu nebol schválený územný plán zóny, ktorý jedine môže rozsah umiestnenia zelene (index ozelenenia) stanovovať na jednotlivých konkrétnych parcelách.

K odvolacej námietke, že umiestňovaná stavba mala byť posúdená z hľadiska vplyvu jej prevádzky na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. odvolací súd uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že účelom posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa § 2 zákona č. 24/2006 Z. z. je najmä zabezpečiť vysokú úroveň ochrany životného prostredia a prispieť k integrácii environmentálnych aspektov do prípravy a schvaľovania strategických dokumentov so zreteľom na podporu trvalo udržateľného rozvoja, komplexne zistiť, popísať a vyhodnotiť priame a nepriame vplyvy na životné prostredie, objasniť a porovnať výhody a nevýhody strategického dokumentu a navrhovanej činnosti, určiť opatrenia, ktoré zabránia alebo zmenšia znečisťovanie alebo poškodzovanie životného prostredia, získať objektívny odborný podklad pre schválenie strategického dokumentu a vydanie rozhodnutia o povolení činnosti

podľa osobitných predpisov.

V tejto súvislosti dáva najvyšší súd do pozornosti aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 223/09-131 zo dňa 27.05.2010, v ktorom tento okrem iného uviedol, že „...účinná starostlivosť o životné prostredie je ústavnou hodnotou (čl. 44 ods. 4 ústavy), o ktorú dbá štát. Subjektom práva na priaznivé životné prostredie je každý (čl. 44 ods. 1 ústavy). Štát zabezpečuje účinnú starostlivosť o životné prostredie všestranne, pričom základné formy tejto starostlivosti sú normotvorba (právny rámec ochrany) a dozor orgánov štátnej správy pre životné prostredie nad vybranými činnosťami v oblasti životného prostredia. Prejavom významu požiadavky na účinnú ochranu a starostlivosť o životné prostredie je jej zakotvenie v normách najvyššej právnej sily. Okrem ústavy ide o množstvo medzinárodných zmlúv, ale aj komunitárne právo, ktoré otázkam spojeným s ochranou a tvorbou životného prostredia venujú zvýšenú pozornosť. S ohľadom na to, že subjektom práva na priaznivé životné prostredie je podľa ústavy každý, Slovenská republika prijala viaceré právne záväzky smerom k informáciám účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (publikovaný pod č. 43/2006 Z. z., ďalej len „Aarhurský dohovor““).

Najvyšší súd SR konštatuje, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci postupoval v zmysle tohto záveru Ústavného súdu SR, keď správne vyslovil, že z hľadiska ust. § 3 písm. e) v spojení s § 18 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. s poukazom na prílohu č. 8 bod 9, Infraštruktúra, položka č. 16 (projekty rozvoja obcí), písm. a) podzemných stavieb a ich súborov (komplexov), ak nie sú uvedené v iných položkách v tejto prílohe, posudzovanie vplyvov na životné prostredie sa v uvedených projektoch realizuje od 500 stojísk v zastavanom území 10 000 m² podlahovej plochy mimo zastavaného územia od 1 000 m² podlahovej plochy.

V zmysle predloženej projektovej dokumentácie bolo preukázané, že umiestňovaná stavba predstavuje polyfunkčný objekt so 4 nadzemnými a jedným podzemným podlažím, prístup do objektu bude zabezpečený vjazdom z Hviezdoslavovej ulice, pričom na parkovanie osobných motorových vozidiel je navrhnutých 98 miest, z toho 4 miesta určené pre parkovanie imobilných tak, ako to vyplýva zo súhrnnej technickej správy, ktorá je pripojená k projektu. Z tejto krajský súd zistil, že vychádza z údajov zastavanej plochy 3 400 m².

Keďže v konaní nebolo preukázané, že by posudzovaná stavba mala viac ako 500 stojísk, teda že by podliehala povinnému hodnoteniu a ani nebolo preukázané, že sa nachádza v zastavanom území od 10 000 m² podlahovej plochy tak, aby podliehala zisťovaciemu konaniu podľa ustanovení zákona č. 24/2006 Z. z., možno konštatovať, že postup žalovaného správneho orgánu bol zákonný.

Preto, ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom žalovaného správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcov, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Odvolací súd zároveň skonštatoval, že odvolanie žalobcov neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c veta prvá OSP a s ust. § 224 ods. 1 OSP v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal. Občiansky súdny poriadok v správnom súdnictve upravuje vznik nároku na náhradu trov konania iba proti žalovanému správnenému orgánu, nie proti žalobcovi, ktorý podal žalobu a ňou disponuje. Špecifické postavenie ďalšieho účastníka v konaní spôsobuje, že trovy konania, ktoré mu vznikli, znáša zo svojho. S poukazom na uvedené odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovvej

časti tohto rozhodnutia.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.